

Να θυμίσουμε ότι ο Οδυσσέας έφυγε από τους πρώτους από την Τροία μαζί με τον Μενέλαο, τον Νέστορα και τον Διομήδη αλλά, όταν βρισκόταν στην Τένεδο, μετάνιωσε και ξαναγύρισε στον Αγαμέμνονα. Ξεκίνησε για δεύτερη φορά, πια μαζί με τον Αγαμέμνονα. Είχε μαζί του και τα δώδεκα πλοία, με τα οποία έφθασε στην Τροία πριν από δέκα χρόνια. Πριν να περάσει χρόνος, φεύγοντας από τους Λαιστρυγόνες, θα έμενε με ένα. Κι αργότερα, θα το έχανε κι αυτό. Για την ώρα, έπεσε μαζί με τους άλλους στη θαλασσοταραχή του Καφηρέα. Τα πλοία του σώθηκαν αλλά αποκόπηκαν από τους υπόλοιπους Αχαιούς και βρέθηκαν στην Θράκη.

Οι άνδρες βγήκαν στην ακτή για να διαπιστώσουν ότι βρίσκονταν μπροστά στην πόλη Ίσμαρο στην περιοχή των Κικόνων, συμμάχων των Τρώων στον πόλεμο. Ο Οδυσσέας την πήρε και αφάνισε τους υπερασπιστές της. Τον μόνο που σεβάστηκε ήταν τον Μάρωνα, ιερέα του θεού Απόλλωνα. Αυτός χάρισε στον Οδυσσέα εφτά τάλαντα χρυσάφι, ένα κρατήρα από ασήμι και δώδεκα ασκιά από το περίφημο κρασί του. Θα του χρειαζόταν.

Για την ώρα, οι άνδρες του Οδυσσέα δεν έλεγαν να ξεκολλήσουν από την Ίσμαρο, παρ' όλο που ο βασιλιάς τους επέμενε να φύγουν. Τρωγόπιναν και γλεντούσαν. Κάποιοι Ισμαριώτες ειδοποίησαν τους Κίκονες των γειτονικών πόλεων που επέπεσαν στους Αχαιούς. Η μάχη κράτησε ως τη νύχτα. Με αρκετές απώλειες, οι άνδρες του Οδυσσέα κατάφεραν να μπουν στα πλοία και ν' αποπλεύσουν. Μια τρικυμία τους ανάγκασε να γυρίσουν πίσω. Έμειναν στην ακτή τρεις μέρες, ώσπου να καταλαγιάσουν οι άνεμοι. Μετά, μπήκαν πάλι στα πλοία τους και ξανοίχτηκαν, βάζοντας πλώρη για την Ιθάκη.

Παραπλέοντας το νοτιοδυτικό ακρωτήριο Μαλέας της Πελοποννήσου, νέα θαλασσοταραχή τους χτύπησε. Για εννιά μέρες, τα κύματα τους παρέσερναν μακριά, σε άγνωστους τόπους. Βρέθηκαν στην χώρα των Λωτοφάγων. Από την αρχαιότητα, ο Στράβωνας ταύτιζε την χώρα αυτή με τη Μήνιγγα, σημερινή Djerba, ένα από τα νησιά της μικρής Σύρτης, στον Λιβυκό κόλπο.

Οι άνδρες του Οδυσσέα βγήκαν να βρουν νερό κι έπειτα έκατσαν να φάνε. Μετά, ο Οδυσσέας έστειλε στο εσωτερικό δυο από τους άνδρες του, μαζί με ένα κήρυκα, να δουν πού ακριβώς βρίσκονταν. Οι Λωτοφάγοι ήταν λαός, ο οποίος ζούσε τρώγοντας άνθη (ή καρπούς) λωτού που όμως είχε μαγικές ιδιότητες. Όποιος δοκίμαζε λωτό, ξεχνούσε πατρίδα και δικούς του κι ήθελε να μείνει για πάντα εκεί.

Όταν οι άνθρωποι του Οδυσσέα συνάντησαν τους Λωτοφάγους, εκείνοι τους πρόσφεραν λωτό. Είδαν κι έπαθαν οι άλλοι ώσπου να τους ανεβάσουν με το ζόρι στα πλοία και να τους δέσουν, μην ξαναβγούν στην ακτή. Απέπλευσαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν.

Νύχτα έπιασαν σ' ένα πανέμορφο αλλά έρημο από ανθρώπους νησί, γεμάτο δάση και κυνήγι. Την επομένη, κυνήγησαν, ξεκουράστηκαν, έφαγαν και πέρασαν ανέμελα τον καιρό τους. Και μάλλον απορημένοι έβλεπαν καπνό φωτιάς να ανεβαίνει από μια όχι μακρινή ακτή, άκουγαν φωνές βοσκών και ήχους από γιδοπρόβατα. Ο Οδυσσέας παραξενεύτηκε πώς και κανένας από αυτούς απέναντι δεν είχε πάει στο νησί που ο ίδιος βρισκόταν και που φαινόταν ως τότε απάτητο. Θέλησε να γνωρίσει, τι σόι κόσμος κατοικούσε εκεί. Άφησε τους πολλούς στο νησί, μπήκε στο πλοίο του και έπλευσε ως την απέναντι ακτή, να δει τι υπήρχε εκεί. Πήρε μαζί του κι από το κρασί του Μάρωνα, να προσφέρει, αν χρειαζόταν.

(τελευταία επεξεργασία, 5 Μαΐου 2022)